

สี่พันตร

บทที่ 32

ฝนโปรยลงมา แล้วตกหนาต่อเนื่อง ชายหนุ่มใช้ถุงนอนที่เย็บด้วยผ้าใบซึ่งถูกพับม้วนนำติดตัวมา คลี่กางคลุมให้ เสื้อผ้าที่ชุ่มน้ำทำให้ร่างบางสั่นสะท้านด้วยความหนาวเหน็บ

ดวงตาคมเข้มก้มลงมองเสื้อวหน้าสีอ่อนที่ซิดเซียว งามอย่างอาหาร

“ไหวไหม”

“ไหวค่ะ”

พอเขาขยับเข้าใกล้ เธอก็ขยับหนีเพื่อรักษาระยะห่างไว้

“ผู้หญิงโสฬสยังหัวโบราณอยู่ใช่ไหม” เขาชวนคุย “เห็นนิยมคลุมหน้ากันและยังไม่ค่อยยอมรับวัฒนธรรมตะวันตกเท่าไร”

“แล้วผู้หญิงหัดดินส่ะคะ ปฏิบัติตัวกันยังไง”

“สังคมหัดดินเปิดกว้างนานแล้ว ผู้หญิงทำงานนอกบ้าน แต่ที่นิยมปิดหน้ากันก็ยังมี”

“ฉันว่าการคลุมหน้าเป็นประเพณีที่ดีนะคะ”

“เพราะอย่างนั้นใช่ไหม จึงไม่ค่อยได้เห็นหน้าตาชัดๆ ของพระราชวงศ์หญิงโสฬสทางสื่อต่างๆ” เขาถามยิ้มๆ

“สังคมโสฬสค่อนข้างปิดค่ะ ผู้หญิงส่วนใหญ่แทบไม่ออกงานสังคม แต่เราก็พอใจจนบทรธรรมนิยมวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นอยู่”

“แต่คุณก็ไม่ได้ปิดหน้านี่นะ ซ้ำยังใส่เสื้อสายเดี่ยวอีกด้วย”

ดวงตาของเขาแพรวพรายระยับล้อเลียน

“ก็... ก็ฉันโตในไทยนี่คะ” เธอแก้ตัว หลบประกายตาวาววาบที่บอกให้รู้ว่าไม่เชื่อถ้อยคำพูดของเธอสักนิด “เมื่อฉันมาวันแรก... เอ้อ... หมายถึงมาเข้ากลุ่มกับเพื่อนๆ นาฏศิลป์ ฉันใส่เสื้อแขนยาวกระโปรงยาว แล้วฉันก็กลายเป็นสิ่งแปลกประหลาด ไม่มีใครชอบแบบนั้น ฉันก็เลยต้องเปลี่ยนให้เหมือนพวกเขา”

“เปลี่ยนยังไง ก็ไม่เหมือน”

“แล้วผู้ชายหัดดินต้องไว้ผมยาว ไว้หนวดเคราแบบนี้ด้วยหรือ”

“คุณไม่ชอบหรือคะ”

“ฉันว่ามันไม่ค่อยเหมาะกับคุณเท่าไร” เธอพูดยิ้มๆ

“ถ้าอย่างนั้น ยังไงถึงจะเหมาะกับผม”

ประกายตาคนถามวาววามระริกทำท่าย ทำให้เธอต้องเมินหน้าหนี สีหน้ายามไม่เยาะหยัน กลับโลมเลียมเปิดเผยจนเธอรู้สึกอึดอัด เสียงถามรุกเร้าเมื่อไม่ได้รับคำตอบ

“บอกซิว่ายังไงจะเหมาะกับผม”

“คุณน่าจะรออีกสักห้าปีค่อยไว้หนวดเครา สำหรับตอนนี้ เป็นมิตรกับใบมีดโกนไว้ก่อนดีกว่า”

“แปลว่าคุณไม่ชอบหนวดเคราของผมใช่ไหม”

เสียงถามหยอกเย้าทำให้เธอรีบค้าน “ไม่ใช่ชอบหรือไม่ชอบก็มันไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย ฉันแค่บอกว่ามันไม่เหมาะกับคุณเท่านั้น”

“อยากเห็นหน้าตาผมเวลาไม่มีหนวดเคราพวกนี้ไหม”

“ไม่อยากจะ”

“จริงหรือ อยากหน่อยน่า”

เธอป้อนสีหน้าเอ็นชานหันมาเถียง “ฉันจะอยากเห็นทำไม...” หากพอดาสบตาที่เป็นประกายวาววาม ใบหน้าสีอ่อนก็เรืองแดงขึ้น เธอรีบเมินหนี อีกฝ่ายยังแก้งยั่ว

“รู้ไหมว่าทำไมผมต้องไว้หนวดเคราตั้งแต่ยังหนุ่ม”

“ไม่รู้ค่ะ”

“ถ้าไม่มีหนวดเคราพวกนี้พ่อแม่ผมจะเดือดร้อน เพราะว่าสาว ๆ จะพากันคลั่งไคล้หลงใหล...”

“สาว ๆ หัดดินคลั่งไคล้ความแปลกประหลาดกันหรือคะ”

“ผมหล่อนะ..!”

“หล่อนต้องปิดบังไว้”

“ใช่แล้ว”

เธอมองท้องฟ้าเปลี่ยนเรื่องพูด “ทำจะอีกนานกว่าฝนจะหยุด” เขามองเธอแล้วเปลอถาม “ทำไมคุณถึงยอม..!” เสียงถามขุ่นข้องชะงักลงเฉยๆ

เธอหันกลับมา “ยอมอะไรคะ”

เขานิ่งทำให้เธอแปลกใจ ชายหนุ่มซ่อนประกายตาวาววามไหวไหวสั่น ตั้งใจเปลี่ยนเรื่อง “ยอมเป็นภรรยาหน่อยของนายพล”

“คุณจะทำอะไร?”

“ถ้าจริง ผมจะได้ดีใจ”

“ดีใจ? เพราะอะไรคะ เพราะฉันมีเจ้าของแล้วใช่ไหม”

“เพราะผมจะได้ไม่ต้องระวังตัวมากไป รอนแรมกับหญิงสาวชาว โสฬสไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ถ้าผู้หญิงคนนั้นมีสามีแล้วก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

รอยยิ้มก่อนจะทำให้ประกายตาเธอแวววาวราวกับมีไฟก่อด

“ฉันจะเป็นหญิงสาวหรือว่ามีสามีแล้วก็ไม่มียอะไรแตกต่าง คุณ ต้องระวังตัวให้มากที่สุด ผู้หญิงทุกคนรักศักดิ์ศรีกันทั้งนั้น”

“งั้นหรือ ผมจะจำไว้” สีหน้าเขายังยั่วเย้า “ผมไม่ทันได้ คิดอย่างนั้นเมื่อตอนที่คุณร้องขอตามมาด้วย”

เสียงเธอขุ่น “เพราะว่าฉันไม่มีทางเลือกอื่นต่างหาก”

“จะให้ผมเชื่อหรือว่าคุณจำเป็นต้องไปหัดดินให้ได้ เพื่อแสดง นาฏศิลป์เท่านั้น แล้วยังไม่ยอมไปทางเครื่องปั้นทั้งที่ง่ายและ ปลอดภัยกว่า แค่อีกไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้นเอง”

“จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ยังไงๆ ฉันก็มาแล้ว และยืนยันที่จะให้ คุณรักษาความเป็นสุภาพบุรุษไว้ด้วย”

“แต่ผมไม่ยืนยันด้วยนะ”

ทิพย์เซดิริมผีปากมองเหมินไปทางอื่น ประกายตาชายหนุ่ม วาบวับ แต่ก็หมดความคิดจะตามต่อแ

“ฝนซาแล้ว เดินต่อไปเรื่อยๆ ดีไหม จะได้ไม่หนาว”

เธอขยับตัว อีกฝ่ายก้าวตามเพราะอยู่ภายใต้ผ้าใบเดียวกัน

ฟ้ามืดลงทุกทีจนแทบไม่เห็นทาง เสื้อผ้ายังหมาดน้ำฝน แม้จะบิดสะบัดครั้งแล้วครั้งเล่า ชายหนุ่มกางถุงนอนผ้าใบที่ผูกไว้ เป็นร่มกันฝนเมื่อครู่ก่อน ลงบนพื้นดินที่พอจะแห้ง แกล้งเข้าว่า

“มีที่นอนอยู่อันเดียว คงต้องใช้ด้วยกันแล้วละ”

เธอเหมินหน้าหนี “คุณนอนเถอะ ฉันจะนอนโคนต้นไม้”

เธอเสียงออกไปอย่างตั้งใจจริง ไม่ง่ายกว่าชายหนุ่มจะไล่ให้ เธอเข้าไปนอนแล้วรูดซิปปิดให้ “เอาละ ถอดเสื้อออกมาตากไว้ เถอะ อย่างนอนทั้งเสื้อผ้าเปียกๆ ประเดี๋ยวจะไม่สบาย”

“ไม่เอา”

“อย่าดื้อนะ คุณเป็นลูกทิม ต้องทำตามคำสั่งผมนะ”

“บอกว่าไม่ก็ไม่ซี”

เขามองเธออย่างสนใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ แต่ว่าขอที่ตรงริมข้างๆ นี้ให้ผมนิดหนึ่ง ใต้ไหม หรือว่าจะใจร้ายให้นอนบนดินเปียกๆ จริง ๆ”

เธอนิ่งอยู่นาน แต่ที่สุดก็ขยับร่างไปจนชิดริมสุดของถุงนอนที่ ห่อหุ้มกาย เหลือที่แคบๆ ด้านข้างให้ร่างใหญ่ทอดกายลงนอนด้วย... เธอต้องเหมินหน้าหนีด้วยความรู้สึกว่ารุ่นแม้มีผ้าใบกางกัน

ชายหนุ่มแกล้งหันหน้าเข้าหา แล้วก็โดนเอ็ดเสียงเขี้ยว

“หันหน้าไปทางอื่นซิ..!”

“ขอโทษ ก็มันเคยชินแบบนี้” ร่างใหญ่พลิกหันหลังให้อย่าง ว่าง่าย

ทิพย์อดสงสัยไม่ได้ “คุณแต่งงานแล้วหรือ”

“แต่งแล้ว”

เธอเงิบไป

“เสียตายหรือ” เสียงถามกลับมาเย้าเย้า อีกฝ่ายร้อนตัว

“เสียตายอะไร”

ใบหน้าที่รทหนดเคราหันกลับมาอีกครั้ง ประกายตาwabwab “ก็ที่ผมมีเจ้าของแล้วนะซิ”

“ฉันจะต้องเสียตายทำไม หันหน้าไปทางอื่น ไม่งั้นฉันจะ...”

“เอาละๆ ราตรีสวัสดิ์”

เธอชิงหันหนีด้วยอาการฮึดฮัด ได้ยินเสียงอีกฝ่ายหัวเราะ

ร่างสองร่างนอนเคียงกัน เพียงกันไว้ด้วยผ้าใบกรุหนาที่ห่ม ห่อร่างของทิพย์ไว้ แม้รู้สึกผิดแปลก แต่ความเหน็ดเหนื่อยก็ทำให้ ต่างหลับลงในเวลาไม่นาน

ดึกสงัด ร่างบางๆ ที่สันสะท้อนอยู่ข้างในถุงนอนทำให้ชายหนุ่ม ตื่น ดวงตาเธอปิดสนิท มีเสียงพึมพำผ่านริมฝีปาก

“พี่อุษา... พี่อุษา...”

ชายหนุ่มเอียงหน้าเข้าไปใกล้ ได้ยินเสียงพึมพำคร่ำครวญ

“พี่อุษา หญิงหนาว... หนาวเหลือเกิน...”

เขาพาดแขนกอดเธอ ประทับจุมพิตปลอบโยนที่ข้างขมับครั้ง แล้วครั้งเล่า...

เสียงพิมพ์่าเจียบลง เธอตัวสั้นเป็นพักๆ แต่ก็หลับสนิทราวกับเด็กน้อยในอ้อมกอดของผู้ดูแลที่ไว้วางใจ.....

แสงสว่างของรุ่งอรุณาบไล้ไปหน้าเมื่อทิวลิปล้มตาดันด้วยความปวดระบมทั้งในศีรษะและตลอดทั้งร่าง เธอหนุนงกับร่างอุ่นที่แนบชิดเอื้อแขนโอบไว้ราวจะปกป้อง หากครั้นหันมาพบไรหนวดเคราอ่อนๆ ที่ทาบอยู่บนผิวสีทองละเอียด เธอก็ตัวชวาบ

ลมหายใจของชายหนุ่มอ่อนลึกลับมาเสมอบอกให้รู้ว่าเขายังหลับสนิท ทิวลิปรวบรวมความกล้ามองสำรวจ เธอเห็นรูปตาวาวที่มีขนตาอนสั้นๆ เรียงเป็นแผง คิ้วเข้มยาวสวยราววาด ผมอ่อนๆ ทิ้งปอยปรกลงมาที่หน้าผาก

เธอนึกถึงชายหนุ่มชาวหัดดินที่เคยรู้จักเมื่อหกปีก่อน หนุ่มน้อยที่สัญญาจะแต่งงานกับเด็กสาวต่างเมืองหลังจากพบกันเพียงไม่กี่ครั้ง... ห้าปีหลังจากนั้นเขาก็ทำตามที่ได้พูดไว้ เพียงแต่เธอต่างหากที่เป็นฝ่ายบิดพลิ้ว

ควรจะเรียกว่าเธอทรยศหรือไม่หนอ

ที่น่าเสียใจที่สุดก็คือ คนที่เธอส่งไปแต่งงานแทนด้วยความตั้งใจดี กลับกลายเป็นงูพิษที่กำลังจะก่อหายนะขึ้นในบัลลังก์แห่งบิดาของสามีตนเอง

ไม่ว่าองค์ชายจะรักใคร่พระชายาหรือไม่ ถึงอย่างไรที่สุดแล้วมันก็คือการพลัดพรากที่เจ็บปวด..... ไม่ว่าเธอจะสำเร็จโทษพระชายาสำเร็จหรือไม่ ความสูญเสียย่อมจะตกอยู่กับพระองค์

องค์ชายภควัด.....

ร้อยเอกภักดีล้มตาดันขึ้นพอดี สิ่งแรกที่เห็นก็คือดวงตาดำขลับ โศกสลดกำลังจับจ้องมองอยู่ หญิงสาวรีบขยับหนี อากาศดีนรณกลบเกลื่อนทำให้ชายหนุ่มต้องพลิกร่างลุกขึ้น

“พอตื่นก็ทำฤทธิ์เลย”

“ฉันปวดไปหมดทั้งตัว”

“ผู้หญิงนี้ทำไมโวยวายเก่งจัง”

ชายหนุ่มรูดซิบถุงนอนให้เธอคลานออกมา ทิวลิปปวดระบมไปทั้งร่าง พอลุกขึ้นยืนก็ชวดเซ มึนงงจนต้องยอมให้อีกฝ่ายประคองลงนั่ง

“คุณเป็นไข้ เห็นไหม บอกไม่ให้นอนทั้งเสื่อเปียกๆ ก็ไม่เชื่อ”

“ช่างเถอะ ประเดี๋ยวก็หาย”

“ขอให้หายจริงๆ เถอะ..!”

เธอซบศีรษะลงกับที่นอน ลงนอนขดตัวหลับตานิ่ง ชายหนุ่มวางมือทาบทที่หน้าผากผุดผาด ขมวดคิ้วยุ่ง

“ตัวร้อนจริง แล้ววันนี้จะเดินทางไหนหรือ”

“คุณกลัวฉันจะถ่วงให้ช้าใช่ไหม” เธอเบี่ยงศีรษะหนีทั้งๆ ที่ล้มตาดันไม่ขึ้น “ไปก่อนก็ได้ ทิ้งฉันไว้ตรงนี้แหละ”

“ยังจะงอแงอีก”

อาหารเข้าถูกเปิดจากกระป๋อง ทิวลิปฝันใจกลืนได้ไม่กี่คำก็เบ้หน้า ชายหนุ่มจึงยื่นกระติกน้ำและเม็ดยาให้

“อีกประเดี๋ยวก็คงดีขึ้น แล้วเราจะเดินทางกันต่อ”

มือเรียวยาวใส่ปาก ชายหนุ่มมองตามแล้วจับมือไว้

“ทำไมเล็บคุณเป็นสีดำ”

เธอดึงมือหนีอีกฝ่าย “ฉันทาเล็บ”

“แค่สามเล็บนี่นะ แพ้ชั้นเมืองไหนกัน”

“ช่างเถอะ” เธอผละลุกหนีคือๆ

ชายหนุ่มพับถุงนอนแล้วบีบมันมัดไว้ตามเดิม นึกถึงเจ้าคนก่อนการร้ายที่มีอาการแปลกประหลาดอยู่ที่ท้ายเครื่องบินกับเธอสองต่อสอง เหตุการณ์นั้นดูกะหลุกและเกิดขึ้นรวดเร็วอยู่ที่ด้านหลังของผู้คน หลังจากนั้นหญิงสาวก็หลบเลี่ยงที่จะตอบคำถาม เรื่องที่ได้ยินจึงเป็นเพียงคำบอกเล่าที่ผิดเพี้ยนกันไปและไม่ได้ให้ภาพที่ชัดเจนเลย

เสียงถามมีกังวานครุ่นคิด

“จริงไหมที่เขาว่าราชวงศ์โสฬส เป็นเจ้าตำรับการทำยาพิษ”

“ไม่จริง...!”

สีหน้าเขาบอกความไม่เชื่อถือ “คุณตอบเร็วเกินไป”

“ก็ได้... ไม่..จริง...คะ... ที่นี้ช้าพอหรือยัง”

ชายหนุ่มหัวเราะ “ไม่ยักรู้ว่าคุณก็เกเรเป็นด้วย”

“จะไปกับหรือยังคะ”

แม้จะผินใจพาตัวก้าวไปข้างหน้า แต่สังขารกลับไม่ยอมเชื่อฟังหัวใจที่กล้าแกร่ง... ร่างบางๆ ทრุดลงสู่ตัวองลงไปกับพื้นเมื่อชายหนุ่มหยุดเดินเพื่อจำแนกทิศทาง

มือใหญ่ได้รูปสววยเอ้อมมาประคอง

“คุณไปไม่ไหวแล้ว”

ทิพย์เบี่ยงหนี “ไหวซิ... แค่ขอพักประเดี๋ยวเดียว”

ชายหนุ่มหันไปสนใจแผนที่แล้วมองไปรอบๆ “ใกล้จะถึงแม่น้ำแล้ว” เขาหันมามองเธออย่างเป็นกังวล “ลูกไหวไหม”

เธอพุงกายลุกขึ้น คราวนี้ยอมให้อีกฝ่ายประคองแต่โดยดี

“ถ้าถึงแม่น้ำแล้วเราจะไปกันยังไงคะ”

“หาเรื่องที่พวกเราชอบไว้ ไม่งั้นก็ต่อแพ”

“ดี ฉันทจะได้นอนให้สบาย” เธอแข็งใจหัวเราะ

ครูใหญ่ก็มีธารน้ำปรากฏให้เห็น เมื่อเดินลัดเลาะตามไปชั่วครู่ก็พบกระท่อมน้อยหลังหนึ่ง ชายหนุ่มปลดเป้จากบ่าบอกให้เธอรอแล้วเข้าไปสำรวจ อีกครู่ก็กลับออกมา

“กระท่อมร้างไม่มีใคร เราคงอาศัยนอนได้สักคืน”

“นี่ยังวันอยู่เลย เราจะหยุดที่นี่หรือคะ”

“จนกว่าคุณจะดีขึ้น”

กระท่อมน้อยเก่าแก่ผุพัง ฝนที่ตกหนักหลายๆ วันมานี้ สาดเข้ามาตามประตูหน้าต่างและหลังคาที่รั่วเป็นช่องโหว่ ช่วยชะล้างฝุ่นผงและซากแมลงออกไป พื้นไม้หยาบๆ ยังอู๋มน้ำเปียกชื้น นายร้อยเอกจากหัดดิน ดึงถุงนอนผ้าใบออกมากางปูให้ตรงที่ซึ่งแห้งที่สุด

เขาเปิดอาหารกระป๋อง เคี้ยวเชิญให้เธอทาน ตามด้วยยาแก้ไข้ที่แบ่งมาจากคนนำทาง ทิพย์ทำตามก่อนจะหลับไหลด้วยความอ่อนเพลีย

เธอหลับไปนาน มารู้สึกตัวเมื่อมีบางอย่างเคล้าเคลียไปหน้า... ลมหายใจอ่อนๆ รดริน ริมฝีปากที่รอบล้อมด้วยไรหนวดเคราอ่อนนุ่มไล่ประทักษุมพิตอ่อนโยน จากข้างแก้มเต็มตึงถึงริมฝีปากอ้อมบางรูปสววยที่แห้งผากเพราะพิษไข้

เธอลืมตาอย่างงุนงง ความมืดทำให้รู้ว่าเป็นเวลาค่ำ

พอรู้ว่าอะไรเป็นอะไรร่างบางก็ไหวตัวตื่นหนี มือบางๆ พาดเข้าที่ใบหน้าของคนที่ไม่ทำที่ที่จะตามจุดรั้งขึ้นใจเสียงดังแผียะ

“บั้งอาจ...!”

เสียงกรีดกรธกรี้ยว พลิกตัวลุกขึ้นนั่ง ชายหนุ่มหัวเราะ

“ดีขึ้นแล้วนี่ แรงแยอะกว่าคนไม่ป่วยอีกแน่ะ”

“กล้าดียังไง...!”

“ก็มันอดใจไม่ได้”

“แย่มาก เลวมาก ไม่เป็นสุภาพบุรุษเลย...!”

“ก็บอกแล้วว่ามันอดใจไม่ได้” เขาลูบใบหน้า น้ำเสียงไม่เดือดไม่ร้อน

“ไหนคุณบอกว่าแต่งงานแล้วยังไงล่ะ”

“ก็แต่งงานแล้วจริงๆ”

“เลวมาก” เธอพูดไม่ออก “ถ้าคุณทำอย่างนั้นอีก....”

ประกายตาเขาระยับอยู่ในความมืด

“อันนี้รับรองไม่ได้ ถ้าเผลอตัวผมอาจทำมากกว่านั้นก็ได้”

ท่าทีของเขาบอกให้รู้ว่าแกล้ง พอหายตกใจทิพย์ก็ใจสั่นด้วยความขัดเขิน เธอสะบัดหน้าหันหนีประกายตาวาวววมที่จับมอง

“ไม่เคยถูกจูบมาก่อนใช่ไหม” เสียงถาม “ไม่यरากรู้หรือว่ามันเป็นยังไง ทำไมเขาถึงได้จูบกันอยู่ทุกมุมโลก”

“ไม่यरาก...”

“ทำไมล่ะ คุณเป็นสาวสวย ไม่ใช่แม่ชีสักหน่อย”

“ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่กับคุณแน่...” เธอรู้สึกวูบวาบส่งเสียงกริ้ววกลบเกลื่อน ผุดลุกขึ้นในท่าที่ซวดเซ อีกฝ่ายลุกตาม

“ไม่ใช่กับผมเพราะคิดว่าผมเป็นแค่คนเดินดินธรรมดาใช่ไหม”

“งั้นคุณไม่ใช่คนธรรมดาหรือ..!”

สีหน้าของเธอทำให้ชายหนุ่มรู้ตัว รีบพุดกลบเกลื่อน “ก็ผมเป็นแค่ นายร้อยเอกจนๆ ไหนจะสู้อ่านนายพลคนเก่งของคุณได้”

ทิพย์ค่อยคลายใจ

“อย่าทำอย่างนั้นอีกก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นคุณลำบากแน่”

“ลำบากยังไงหรือ” ประกายตาเขาแพรวพราย

ทิพย์นึกไม่ออกเหมือนกัน จึงได้แต่ขู่ว่า

“ฉันทจะฆ่าคุณ”